

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Ing. J. K.,** zastoupená Mgr. Pavlem Palatickým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. MHMP 1098293/2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 9 A 168/2017 – 47,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 9 A 168/2017 – 47, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně společně se svým manželem Ing. J. K. při rekonstrukci jejich bytu zasáhli do nosné zdi domu, aniž by proto měli stavební povolení. Úřad městské části Praha 15, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“) usnesením ze dne 13. 12. 2016, č. j. ÚMČ P15 61733/2016/OST/Ahe, sp. zn. 48767/2015/OST/Ahe, zastavil řízení o dodatečném povolení stavby z důvodu neodstranění vad žádosti, neboť žalobkyně a její manžel nepředložili souhlas většiny vlastníků bytových jednotek dle stanov společenství vlastníků bytových jednotek se stavebním záměrem. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) výrokem I. zamítl odvolání manžela žalobkyně jako opožděné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a výrokem II. zamítl odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 5 správního řádu a usnesení stavebního úřadu potvrdil.

[2] Městský soud v Praze žalobu proti napadenému rozhodnutí v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Předmětem sporu mezi účastníky řízení bylo dle městského soudu posouzení otázky, zda byla žalobkyně se svým manželem povinna v rámci řízení o dodatečném povolení stavby doložit souhlas většiny vlastníků okolních bytových jednotek v domě, v němž provedli stavební úpravu, která se týkala nosné konstrukce domu. Dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění, se vyžaduje stavební povolení pro stavební úpravy, jimiž se zasahuje do nosných konstrukcí stavby. Účastenství společenství vlastníků jednotek bylo ze stavebního zákona vypuštěno novelou č. 350/2012 Sb. Z uvedeného nicméně nevyplývá, že vlastníci bytových jednotek při úpravách svých bytů, které zasahují do nosných konstrukcí domu, byť uvnitř své bytové jednotky, nemusí respektovat spoluvlastnické právo ostatních vlastníků jednotek sdružených ve společenství.

[3] Podle § 5 odst. 2 nařízení vlády č. 366/2013 Sb., o úpravě některých záležitostí souvisejících s bytovým spoluvlastnictvím (dále jen „nařízení vlády č. 366/2013 Sb.“), jsou společnými částmi domu všechny nosné svislé konstrukce uvnitř bytu. Společnou částí domu je tedy i nosná zeď uvnitř bytu žalobkyně, která byla předmětem stavebních úprav. Ke společným částem domu mají vlastnické právo všichni členové společenství. Smyslem § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (ve spojení s § 129 odst. 2 téhož zákona), který upravuje přílohy žádosti o (dodatečné) stavební povolení, je, aby byl stavební záměr prováděn na nemovitostech, které stavebníkovi patří, tj. ke kterým má stavebník vlastnické právo. Jestliže však není jeho vlastnické právo výlučné, musí doložit takový doklad o právu, který je schopen prokázat oprávněnost realizovat stavební záměr v souladu s vůlí dotčených spoluvlastníků. Požadavek mít k úpravám nosných částí domu stavební povolení je opodstatněn zájmem na tom, aby o změnách, které mohou ovlivnit celou stavbu, proběhlo řádné řízení, ve kterém se budou moci vyjádřit všichni dotčení vlastníci. Obdobně § 109 písm. b) téhož zákona ve vymezení účastenství v řízení sleduje zájem na tom, aby o stavbě byli informováni a mohli se k ní vyjádřit ti, jichž se realizace stavby dotýká, tedy i společenství vlastníků jednotek a vlastníci ostatních bytových jednotek. Podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2018, ve spojení s § 184a odst. 1 téhož zákona je k žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví třeba doložit souhlas společenství vlastníků. Úmyslem zákonodárce tak dle městského soudu bylo blíže zpřesnit povinnost žadatele doložit souhlas spoluvlastníků stavby se záměrem.

[4] Povaha vlastnického práva jako práva typicky soukromého nemůže být důvodem k jeho pominutí při uplatňování veřejných subjektivních práv v rámci stavebního řízení. Žalobkyně podle městského soudu svým postupem znemožnila ostatním členům společenství vlastníků jednotek výkon práv nad společnými částmi domu a nepřiměřeně spoléhala na dodatečné zlegalizování stavby. Takový postup dle městského soudu vykazuje známky zneužívání, resp. obcházení práva. V žalobkyní odkazovaném rozsudku Nejvyšší soud sp. zn. 22 Cdo 613/2013 dovodil, že v případě stavebních úprav nenosné příčky mezi pokoji postačuje souhlas tříčtvrtinové většiny všech vlastníků, k obdobnému závěru dospěl též Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 As 73/2010. V nyní posuzovaném případě se však jednalo o zásah do nosné zdi. Správní orgány tudíž dle městského soudu nepochybily, když po žalobkyni požadovaly většinový souhlas SVJ G. k provedeným stavebním

úpravám pro účely řízení o dodatečném stavebním povolení, přičemž stanovy společenství vlastníků jednotek, jehož je žalobkyně členkou, závazně stanovují pravidla pro správu společných částí domu.

[5] Námitka týkající se překročení pravomocí správního orgánu není důvodná, neboť správní orgány neposuzovaly otázku vlastnických vztahů, nýbrž pouze oprávnění žalobkyně a jejího manžela provádět úpravy zasahující vlastnictví všech členů SVJ G. Nad rámec nutného odůvodnění městský soud konstatoval, že realizace stavby bez stavebního povolení představuje porušení stavební kázně. Není proto možné, aby na splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby byly kladeny nižší nároky než v případě žádosti o vydání stavebního povolení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka předně namítá, že se městský soud dostatečně nevypořádal s její námitkou týkající se účastenství společenství vlastníků jednotek ve správním řízení a s relevancí jeho stanov pro řízení o dodatečném povolení stavby. Městský soud pouze citoval z důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb., jímž bylo od 1. 1. 2013 z výčtu účastníků řízení dle § 109 odst. 1 stavebního zákona vypuštěno společenství vlastníků jednotek, a uzavřel, že provedená změna právní úpravy neznamená, že by stavebníci zasahující do nosných konstrukcí domu nemuseli respektovat spoluvlastnické právo ostatních vlastníků jednotek. Žalobní námitka nicméně nesměřovala proti právu spoluvlastníků vyjádřit se, ale proti formě vyjádření. Společenství vlastníků jednotek není pouhým sdružením všech spoluvlastníků, ale samostatným právním subjektem, jehož vůle nemusí odpovídat vůli spoluvlastníků, na což odkazuje i výše uvedená důvodová zpráva. Společenství vlastníků jednotek není účastníkem řízení, a nejsou proto závazné ani jeho stanovy. Požadavek správního orgánu, aby stěžovatelka doložila souhlasy spoluvlastníků dle kvora požadovaného stanovami společenství, nemá oporu v zákoně a nelze jej dovodit ani výkladem. Nezbytný počet souhlasů ostatních spoluvlastníků lze dovodit z obecných pravidel pro správu společné věci dle § 1126 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Jedná se tak o prostou většinu (§ 1128 občanského zákoníku) nebo dvoutřetinovou většinu (§ 1129 občanského zákoníku) v závislosti na tom, zda se jedná o správu běžnou nebo správu významné záležitosti. Přemístění dveřního otvoru není významnou záležitostí, neboť se nejedná ani o podstatnou změnu účelu, zhoršení či zlepšení věci, ani o významný zásah do ekonomické podstaty společné věci. K naplnění požadavku souhlasu ostatních spoluvlastníků proto stačila jejich prostá většina.

[8] Stěžovatelka dále brojí proti chápání souhlasu spoluvlastníků jako nezbytné přílohy žádosti o dodatečné povolení stavby dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Jedná se o nepřípustné rozšíření povinností účastníků správního řízení nad rámec zákona, které je v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Požadavek je rovněž v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu. Vlastnické právo stěžovatelky lze ověřit dálkovým

přístupem v katastru nemovitostí. Vlastnické právo ostatních spoluvlastníků vyžaduje, aby byli zahrnuti do řízení, a mohli tak uplatňovat své námitky, není však povinností stěžovatelky dokládat jiné přílohy než ty uvedené v § 110 odst. 2 písm. b) až e) stavebního zákona. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 57/2008 správní orgán oznámil zahájení řízení všem vlastníkům a žádost zamítl poté, co většinový vlastník vyslovil svůj výslovný nesouhlas. Tímto způsobem jsou zachována práva ostatních spoluvlastníků i stavebníka, který nemusí jednotlivě zajišťovat souhlas každého spoluvlastníka. Pokud správní orgán ostatní spoluvlastníky do řízení nepřizval, ačkoli tak pro řádné rozhodnutí ve věci učinit měl, zatížil řízení vadou spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon. K tomu stěžovatelka dodává, že správní orgán překročil svou pravomoc, když rozhodoval o otázkách soukromoprávní povahy, aniž by tyto námitky vůbec byly v řízení vzneseny.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka je vlastníkem bytové jednotky, nosné konstrukce domu (a to i uvnitř bytu) jsou však dle nařízení vlády č. 366/2013 Sb. ve spoluvlastnictví všech vlastníků bytových jednotek. Dokladem o právu provést stavbu dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona je souhlas ostatních spoluvlastníků společných částí domu, který však stěžovatelka ani po opětovném prodlužování lhůty nedoložila. Odkaz na Listinu základních práv a svobod není přiléhavý, neboť to byla právě stěžovatelka, kdo porušil věcná práva ostatních spoluvlastníků.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které by musel zohlednit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Předně se tedy zabýval tím, že městský soud nevyrozuměl žádného ze spoluvlastníků společné části bytového domu, jíž se ve správním řízení dodatečně povolovaná stavební úprava týká, ani společenství vlastníků jednotek o probíhajícím řízení a znemožnil jim tak uplatňovat v řízení práva osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s.

[12] Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. „[o]*sobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.*“

[13] Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. „[n]*avrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové*

oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba.“

[14] Z citovaného ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že nezbytnou podmínkou pro získání postavení osoby zúčastněné na řízení je to, že musí jít o osobu přímo dotčenou na právech nebo povinnostech. Přitom, má-li jít o přímé dotčení, je nutné, aby byla právní sféra těchto osob skutečně bezprostředně zasažena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 9 As 73/2009 – 129, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz).

[15] Ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení, a to i v případě, že žalobce tyto osoby v žalobě neoznačí. Jestliže krajský soud nevyrozumí všechny potenciální osoby zúčastněné na řízení o probíhajícím řízení, tyto nepoučí a nevyzve, aby oznámily, zda budou v soudním řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat, zatíží obvykle řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 – 75, publ. pod č. 1479/2008 Sb. NSS, ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68, ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 140/2012 – 22, či ze dne 9. 11. 2016, č. j. 2 As 256/2016 – 92, viz však též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 2 Azs 331/2017 – 33 či ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 306/2017 - 30). K takové vadě Nejvyšší správní soud přihlédne z úřední povinnosti (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 As 32/2005 – 81, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 301/2015 – 26, a ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 140/2012 – 22).

[16] V souzené věci se jedná o vyjasnění sporné otázky ohledně kvality a formy souhlasu ostatních spoluvlastníků společných částí domu v případě stavebních úprav bytové jednotky zasahujících nosnou část konstrukce domu a o vymezení případné role společenství vlastníků jednotek při udělování souhlasu. Je tak zcela nepochybné, že napadený rozsudek se přímo dotýká právní sféry ostatních spoluvlastníků bytového domu, a to konkrétně jejich práva vlastnického. Postup městského soudu, který tyto osoby nevyrozuměl o probíhajícím řízení a nedal jim možnost sdělit, zda budou v řízení uplatňovat práva, která jim soudní řád správní přiznává, nejenže byl v rozporu s procesními pravidly, ale představoval také porušení jejich práva na spravedlivý proces. Sporná otázka nebyla dosud judikaturou správních soudů komplexně vyřešena, a to i s ohledem na řadu legislativních změn dotýkajících se podstaty sporu (viz např. novelizace § 109 stavebního zákona zákonem č. 350/2012 Sb. či přijetí občanského zákoníku). Ani o podstatných skutkových okolnostech nepanuje mezi dotčenými osobami shoda, v tomto ohledu lze tak rovněž očekávat možné rozhojnění argumentace případnými osobami zúčastněnými na řízení. Nevyrozumění ostatních spoluvlastníků společných částí bytového domu tak mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a je proto dán zrušovací důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] K možné účasti společenství vlastníků jednotek na řízení Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle rozsudku ze dne 31. 3. 2014, č. j. 4 As 149/2013 - 31, publ. pod č. 3089/2014 Sb. NSS (následovaného např. rozsudkem ze dne 9. 2. 2017, č. j. 4 As 212/2016 – 55), „[s]*polečenství vlastníků (§ 9 zákona č. 72/1994 Sb.) se může*

domáhat ochrany hmotných práv, neboť pod správu společných částí domu lze zahrnout vše, co bytovému domu slouží k uspokojení potřeb vlastníků jeho bytů, včetně dostatečně kvalitních podmínek pro bydlení; je proto třeba dovodit aktivní legitimaci společenství vlastníků jednotek k podání žaloby ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), v níž se dovolává ochrany svých hmotných práv, byť by se tato hmotná práva dotýkala i právní sféry jednotlivých vlastníků bytových jednotek." Správa domu a pozemku v širším smyslu zahrnuje vše, co bytovému domu slouží k uspokojení potřeb vlastníků bytů, přičemž nelze vždy přesně a jednoznačně určit, zda se určitý zásah týká pouze jednotlivých bytových jednotek, domu jako celku, případně společných částí domu. Je potom logické, a odpovídá to i principu hospodárnosti, aby společenství vlastníků, které je právnickou osobou *sui generis*, zřízenou výlučně pro správu společných prostor bytového domu, bylo oprávněno ve prospěch ochrany vlastnických práv jednotlivých vlastníků bytů a zároveň spoluvlastníků společných částí domu podat žalobu (citovaný rozsudek č. j. 4 As 149/2013 – 31). Může-li společenství vlastníků jednotek podat za určitých okolností žalobu, může být též (v souladu s argumentem *a maiori ad minus*) osobou zúčastněnou na řízení. Účast společenství vlastníků jednotek na řízení nicméně nevylučuje účast jednotlivých vlastníků, zejména dotýká-li se předmět řízení též přímo jejich jednotky (již zmiňovaný rozsudek č. j. 4 As 212/2016 – 55).

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v souladu s judikaturou zdejšího soudu správně adresně vyrozuměl manžela stěžovatelky, Ing. J. K., jakožto jednoho z žadatelů o dodatečné povolení stavby o jeho právech jako možné osoby zúčastněné na řízení (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 115/2011 – 168, publ. pod č. 2596/2012 Sb. NSS). S ohledem na ostatní případné osoby zúčastněné na řízení je vhodné připomenout, že podle § 42 odst. 4 s. ř. s., *„je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu. Soud může též uveřejnit své rozhodnutí nebo jinou písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup anebo na úřední desce obecního úřadu*." Tohoto postupu je nezbytné využívat obezřetně a zpravidla jen v těch případech, kdy by snaha doručit každé osobě zúčastněné na řízení vedla s velkou pravděpodobností k podstatnému prodloužení délky řízení. Velkým počtem je podle ustálené judikatury zpravidla nutno rozumět minimálně desítky, zpravidla však spíše stovky, osob zúčastněných na řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2010, č. j. 7 Afs 6/2010 – 201, publ. pod č. 2485/2012 Sb. NSS).

[19] V případech zrušení napadeného rozsudku z důvodu nevyrozumění potenciálních osob zúčastněných na řízení se Nejvyšší správní soud zpravidla nezabývá námitkami týkajícími se samotného merita věci, neboť je nejprve nutné, aby městský soud posoudil žalobní námitky s ohledem na případná tvrzení osob zúčastněných na řízení. Pokud by se Nejvyšší správní soud nyní vyslovil k podstatě sporu ve věci samé, připravil by tím osoby zúčastněné na řízení o možnost k věci se vyjádřit a o stanovisko městského soudu k jejich vyjádřením. S ohledem na některé uplatněné kasační námitky však Nejvyšší správní soud považuje za účelné upozornit, že za subjektivní veřejná práva jiných, tedy za práva ostatních spoluvlastníků účastnit se správního řízení, stěžovatelka v rámci vlastního řízení před správními soudy bojovat nemůže, neboť k tomu není aktivně legitimována.

[20] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že povinnost předsedy senátu podle § 34 odst. 2 s. ř. s. se samozřejmě vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. S ohledem na důvod, pro který je nyní rušen napadený rozsudek, nicméně Nejvyšší správní soud nepokládal za účelné, aby sám aktivně potenciální osoby zúčastněné na řízení vyrozuměl o probíhajícím řízení a o možnosti uplatnit svá procesní práva, neboť právě to bude úkolem městského soudu v dalším řízení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a vyrozumí tedy o probíhajícím řízení všechny osoby, které by mohly být jeho rozsudkem bezprostředně dotčeny na svých právech a povinnostech, a vyzve je, aby oznámily, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. V návaznosti na to bude městský soud povinen plně respektovat práva osob zúčastněných na řízení a důvodnost žaloby posoudí i ve světle jejich případných vyjádření. V souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[22] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Rozhodnutí o odkladném účinku by tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu